

Чи пам'ятає про овечок Миколай?

До людей у грудні приходить святий Миколай з подарунками. Усі готуються до цього свята і дуже чекають на нього.

А до іграшок ніхто не приходить. Ні до овечок, ні до баранчиків, ні до козеняти.

І жодних їм подарунків.

А чому? Мав би про них подумати якийсь особливий Миколай...

Заходилися іграшки обговорювати цю важливу тему.

— Треба Миколаю листи написати! — пропонує овечка Квітка.

— Кому написати? — гмикає баранчик М'ячик-Звіробій. — Не існує Миколая для овечок! І для баранчиків не існує.

І для козеняти — теж ні. А справжньому святому Миколаю не до того. У нього й без нас роботи багато.

Сумно від того усім. Похнюпилися й мовчать.

Невже овечки, баранчики і козеня залишаться без подарунків?

Раптом баранчику Грудневому сяйнуло:

— Друзі! А що, як... Що, як ми напишемо свої імена на папірцях й опустимо їх у червоний мішок? У такому мішку Миколай подарунки носить. А тоді по черзі витягнемо ті записки і прочитаємо. Кому яке ім'я дістанеться — той тому і буде Миколаєм!

— Як це?

— От, скажімо, я витягну папірець з іменем свого брата Січневого. Отже, саме йому подарунок і готуватиму. Як справжній Миколай. Зрозуміло? Тільки тс-с-с! Головне — мовчати про те, хто кому Миколай. І потай готувати подарунок.

Так і зробили. Написали, а тоді повитягували папірці з іменами-підказками й посідали мріяти, які ж то будуть подарунки від таємного Миколая.

— Я хотів би ліхтарик... — каже Грудневий. — Він так мені потрібен! Особливо зимовими вечорами.

А тоді згадав, що забув написати своє ім'я на папірчику. Про всіх подумав, а про себе забув. Ото розтелепав!

У ніч на дев'ятнадцяте грудня ніхто заснути не може — усі чекають на таємного Миколая. Бояться пропустити момент.

До ранку вже близько. Ось-ось таємний Миколай ступить на поріг.

Ага, ось і Грудневий! Тягне червоний мішок, а в мішку — подарунки. Підписані, щоб ніхто не переплутав.

Ото зраділи усі! Оточили Грудневого: швидше діставай подарунки! Не зволікай! А той і сам нетерпеливиться.

— Цей подарунок — для Довгоніжки. Довгоніжко, тримай цікаву книжку!

Овечка відійшла в куток і занурилась у читання.

Солька теж розгорнула свій пакунок — і аж заспівала на радіщах. І навіть відбила чечітку копитцями.

Вона мріяла про іграшковий ксилофон. І ось він — ксилофон! Дива та й годі. Соль-до-ре-мі-соль!

Кухарчук отримав кухонні дощечки. Вони йому дуже потрібні.

Квітка тішилася: серезжки! Кульчики-кульки! Здійснилося бажання! Почепила їх на вуха, гойднула головою праворуч-ліворуч: погляньте, яка ж я чарівна вівця!

Січневий, брат-близнюк Грудневого, обійняв подушку, напхану сухими чорнобривцями, глибоко вдихнув раз, тоді ще і ще... Який аромат! Як солодко спатиметься на такій подушці! Добраніч, друзі! Прохання не турбувати!

Овечка Найда хотіла ключик. Від чого? Байдуже, від чого — аби ключик! Про це лише козеня Оззі могло знати. Невже козеня і є її таємним Миколаєм?

Чудове свято можна самим собі влаштувати. Обдарувати одне одного подарунками. Любо глянути. Грудневий хотів було згорнути порожній мішок — аж чує, насподі щось є. Що там?

Ліхтарик.

— Це кому? — здивувався Грудневий.

— Тобі! — гукають друзі. — Кому ж іще! Хто про ліхтарик мріяв?!

Грудневий засвітив ліхтарик і вийшов у темряву перевірити, як той працює. Світив поперед себе, вгору і довкола, світив собі під копитця... Не йняв віри, що має нарешті ліхтарика. Це ж від Миколая... Отже, Миколай ні про кого не забуває. Дива та й годі...

Розсердилося козеня...

Ох і розсердилося! Повіялося куди очі дивляться. Най собі Найда бавиться з ким хоче! А для Оззі вона більше не подружка! Друзі не обзивають!

Ішов Оззі, йшов, копитця в сніг провалювалися. Все вгору й вгору дерся, аж доки опинився на верхівці найвищого в околиці пагорба.

Далеченько забрався. Хатка в долині видніє. Маленька-маленька.

Хай тепер Найда пошукає його, похвилюється. Хай пошкодує за ним. І навіть, можливо, поплаче.

Хай знає, як обзивати його козлом. Отак і сказала йому: «Козел!».

А козеня їй у відповідь зі злістю: «А ти... вівця!».

Овечка своїми очиськами луп-луп.

Одне недобре слово — і кінець дружбі.

Сидить козеня на горі, та й так йому себе шкода, хоч плач. «Який же я беззахисний і скривджений», — думає Оззі. Дві сльозинки викотилися йому на очі й застигли крижинками.

Ні, не буде Оззі плакати на морозі. Він дивиться у небо, щоб сльози в очах залишалися. Дивиться вгору і думку гадає: «Чому я розсердився? Бо Найда мене образила. А чому образила? Бо я її штовхнув. Але ж ненавмисно! Мені б, звісно, сказати, що не хотів її штовхати, додати “вибач”. Та зовсім інше слово вилетіло. А вилетіло — вже не впіймаєш.

Однак, стривай, — міркує козеня, — хіба “вівця” — образливо? Та наче ні... Тоді й “козел” не образливо. Бо ж овечка колись стане вівцею, а козеня — козлом. Часом і образа — не образа, якщо добре поміркувати.

Он воно що. Річ у інтонації. Тут злість була зайвою».

Згадав Оззі, як Найда пригощала його влітку конюшиною, як повела його через місток до джерельця. Сиділи там удвох і теревенили...

Ще більше засумувало козеня.

Гаразд, як йому варто було вчинити? Як реагувати на почуте? Та хоч би й посміятися! Сказати: «А я ж і є козел, чи ти не знала?». Наставити різки: м-ме — і погнатися за овечкою. Пореготали б разом...

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>